



ת"פ 26460/03/15 - מדינת ישראל נגד ולאד סלוצקי, יליד 14.8.1985

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת.פ 26460-03-15

מדינת ישראל נ' ולאד סלוצקי

6.7.2015

בפני השופט יצחק כהן

מדינת ישראל

המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד עינב איטסקו - גולד

נגד

ולאד סלוצקי ת"ז 323364638
יליד 14.8.1985

הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד עדי פסו

הכרעת דין

א. כתב האישום

1. כתב האישום המונח לפני, מתייחס לאירוע שאירע בתאריך 7.3.2015.

נטען בכתב האישום, כי חרף העובדה שהנאשם לא חידש את רישיון הנהיגה שלו מאז 15.8.2005, וחרף העובדה שבתאריך 10.9.2013 נפסל מלנהוג בכלי רכב מנועי למשך 12 חודשים, נהג הנאשם במכוניתו של צעיר בשם ולאד בישורין (להלן - "בישורין"), בעיר מעלות. בשעה שהנאשם נהג במכוניתו של בישורין, ישב בישורין ליד הנאשם, ובהגיעם ל"כיכר פז" בעיר מעלות, לא כיבד הנאשם את זכות הקדימה במעגל

עמוד 1



התנועה, שהייתה לשוטר מרדכי אוחנה, שבאותה עת היה רכוב על קטנוע.

השוטר סימן לנאשם לעצור, אך הנאשם התעלם מהוראת השוטר, והמשיך בנסיעה. כך החל להתפתח מרדף, שבו השוטר אוחנה, רכוב על קטנוע, רוכב אחרי המכונית הנמלטת הנהוגה על ידי הנאשם.

2. על פי כתב האישום, המרדף אחר הנאשם התנהל לאורך מספר רחובות (וראה מפת המרדף במוצג ת/1), ובמשך פרק זמן לא מבוטל. במהלך המרדף ביצע הנאשם עבירות תעבורה שונות, ופעמיים אף סיכן הולכי רגל, שביקשו לחצות את הכביש במעבר חציה. במהלך המרדף הנאשם אף גרם לנזק למכוניתו של בשורין. בסעיף המסכם את מעלליו של הנאשם (סעיף 14 לכתב האישום), נטען:

"במעשיו המתוארים לעיל, נהג הנאשם את הרכב בדרך שיש בה כדי לפגוע בשימוש החופשי והבטוח של נתיב התחבורה וכלי התחבורה ובבטיחותם של הנוסעים והמשתמשים האחרים בנתיב התחבורה, בכוונה לפגוע בנוסעי נתיב התחבורה או בכלי התחבורה ולסכן את בטיחותם; נהג הנאשם ברכב ללא רישיון נהיגה תקף; נהג הנאשם ברכב לאחר שהודע לו שנפסל מקבל את מהחזיק רישיון נהיגה, ובעת שהפסילה בתוקפה; עשה הנאשם מעשה בכוונה להפריע לשוטר כשהוא ממלא תפקידו כחוק או להכשילו בכך; גרם הנאשם במהלך נהיגתו נזק לרכוש; נהג הנאשם במהירות שאינה סבירה בהתחשב בכל הנסיבות ובתנאי הדרך והתנועה בה; עקף הנאשם רכבים אחרים כשהדרך אינה פנויה; לא ציית הנאשם להוראות שנתן שוטר במדים או לאותות הניתנים על ידי שוטר במדים; נהג הנאשם את רכבו בניגוד לכיוון התנועה; נהג הנאשם על פני מדרכות, שלא על מנת לחצות או להיכנס לחצרים או לצאת מהם; נהג הנאשם רכב בסמוך למעבר חציה בעת שהולכי רגל חוצים במעבר, ולא אפשר להם להשלים את החציה בבטחה".

3. בעבור כל המיוחס לנאשם בכתב האישום, הואשם הנאשם בביצוע העבירות הבאות:

(א) סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תחבורה, עבירה לפי סעיף 332(2) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן - "**חוק העונשין**");

(ב) נהיגה ללא רישיון נהיגה בר תוקף, עבירה לפי סעיף 12(א) בצירוף סעיף 62(1) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 (להלן - "**פקודת התעבורה**"), ויצוין, כי בתשובת הנאשם לכתב האישום, הנאשם הודה בביצוע עבירה זו.

(ג) נהיגה בזמן פסילה, עבירה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה;



- (ד) הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 275 לחוק העונשין, ויצוין כי בתשובת הנאשם לכתב האישום, הנאשם הודה גם בביצוע עבירה זו.
- (ה) גרימת נזק לרכוש ואדם, עבירה לפי תקנה 21 לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961, וסעיפים 62, 68 ו-38(2) לפקודת התעבורה;
- (ו) נהיגה במהירות שאינה סבירה, עבירה לפי תקנה 51 לתקנות התעבורה, ובצירוף סעיפים 62 ו-69 לפקודת התעבורה;
- (ז) עקיפה כאשר הדרך אינה פנויה, עבירה לפי תקנה 47(ד) לתקנות התעבורה, בצירוף סעיף 68 לפקודת התעבורה.
- (ח) נסיעה נגד כיוון התנועה, עבירה לפי תקנה 35 לתקנות התעבורה, בצירוף סעיף 62 לפקודת התעבורה וסעיף 29 לחוק העונשין, ויצוין, שבתשובת הנאשם לכתב האישום, הנאשם הודה גם בביצוע עבירה זו.
- (ט) מעבר על פני מדרכה או שולי הדרך, עבירה לפי תקנה 38(א) לתקנות התעבורה, בצירוף סעיפים 62 ו-68 לפקודת התעבורה.
- (י) אי מתן זכות קדימה להולכי רגל במעבר חציה, עבירה לפי תקנה 67(א) לתקנות התעבורה, וסעיפים 62 ו-68 לפקודת התעבורה.
- כבר אעיר, שאין מקום או צורך להתרשם מריבוי העבירות המיוחסות לנאשם, שכן מנויות בהן עבירות, הנבלעות בעבירות אחרות, ולכן אתייחס בהמשך הדברים.

ב. תשובת הנאשם

4. בתשובתו לכתב האישום הודה הנאשם, כי עבר שלוש עבירות מהעבירות המיוחסות לו, והן העבירות של נהיגה ללא רישיון נהיגה, הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו, ונהיגת המכונית בניגוד לכיוון התנועה.
5. בכל הנוגע לכל יתר העבירות המיוחסות לנאשם, הכחיש הסנגור המלומד, כי הנאשם ביצע אותן. בתשובה מפורטת שמסר הסנגור המלומד, טען הסנגור, כי המכונית בה נהג הנאשם הייתה מעורבת בתאונת דרכים



ערב קודם לכן, ועל כן לא יכלה לנסוע במהירות. ואולם, המשטרה שחררה את המכונית מבלי שמצבה נבדק, וכתוצאה מכך קיים מחדל חקירה, הפוגע בהגנתו של הנאשם.

6. עוד הוסיף הסנגור, שהנאשם לא סיכן אף לא אדם אחד בנהיגתו. לגבי אנשים, שנטען כי הנאשם סיכן אותם בעת שביקשו לחצות במעבר חציה, טען הסנגור שחוקרי המשטרה פטרו עצמם מהניסיון לאתר עדים אלה, ואף בכך יש מחדל חקירה, הפוגע בהגנתו של הנאשם. עוד הוסיף הסנגור וטען בתשובתו, כי ביטורין לחץ על הנאשם להימלט מהשוטר, בין אם משום שהיה מעורב בעסקי סמים ובין אם משום שחשש שייחקר בעקבות תאונת הדרכים בה המכונית הייתה מעורבת בערב הקודם.

7. להשלמת התמונה אוסיף ואציין, כי במהלך המשפט מנה הסנגור מחדל חקירה נוסף, לשיטתו, והוא, שחוקרי המשטרה לא פעלו לאיתור מצלמות האבטחה העירוניות, המותקנות במסלול נסיעתו של הנאשם, ואף בכך פגעו בצורה קשה בהגנתו של הנאשם.

8. בנוסף לדברים אלה, הלן הסנגור המלומד על התנהגות המשטרה, באשר לטענתו רודפת היא את הנאשם ומתנכלת לו, ושוטריה וחוקריה אינם עושים עבודתם כראוי ומתוך נאמנות לאינטרס הציבורי שהם מופקדים עליו.

כבר בשלב זה אציין, כי לא מצאתי בחומר הראיות שלפני אף לא שמץ של ראיה, שאנשי משטרת מעלות מתנכלים לנאשם ורודפים אותו. להתרשמותי, השוטרים אליהם מכוון הסנגור המלומד את טענותיו - הם שוטר הסיור רס"ר מרדכי אוחנה והחוקרים רס"ב אלכס לנדאו ורס"ב ישראל בוכניק - פעלו ללא רבב, ואין כל עילה לביקורת כלפיהם בעניין כלשהו מהעניינים הנוגעים לכתב האישום שלפני. צר לי לציין, שהאשמות שמטיח הסנגור המלומד בשוטרים הנזכרים, הן אשמות שווא חסרות כל בסיס ויסוד, כלפי מי שמשרתים את הציבור, ועושים עבודתם נאמנה. אוסיף, שהנאשם בעדותו אישר כי לא הכיר את השוטר אוחנה (עמ' 48 לפרוטוקול, שורה 8), וזאת למרות שהוא מכיר את כל השוטרים בעיר מעלות ואת החוקרים (שם, בשורה 10). מדוע אם כן, שוטר שאינו מוכר לנאשם, יבקש לתפול עליו אשמות שווא?

9. בסיכומיו הוסיף הסנגור המלומד והוסיף, שפעולותיו של הנאשם חוסות בצל הגנת "הצורך", וזאת משום שהנאשם רצה להגיע במהירות לבת זוגו, הגב' מוריה ליזה עזריאל, שהעידה במשפט, והייתה מאושפזת בעת ההיא בבית החולים בנהריה.

כבר בשלב זה מבקש אני להוריד את "הגנת הצורך" הנטענת מסדר היום. טענת ההגנה שנטענה היא טענת סרק, חסרת כל בסיס. בת זוגו של הנאשם אכן הייתה מאושפזת בבית החולים בנהריה, אך שום דבר



מהדברים שהנאשם עשה לא היה דרוש באופן מיידי להצלת חייה, או להגנה על חירותה, גופה או רכושה. כיוון שהגב' עזריאל הייתה מאושפזת בבית החולים, לא נשקפה לה כל סכנה שחייבה את הנאשם לעבור את העבירות שעבר, כדי להצילה.

ג. עדותו של השוטר רס"ר מרדכי אוחנה

10. העדות המרכזית, על המרדף שהתנהל אחרי הנאשם, היא עדותו של רס"ר מרדכי אוחנה, הוא השוטר אשר ביקש מהנאשם לעצור ב"כר פז". השוטר אוחנה מסר, שהאירוע אירע ביום שבת (7.3.2015) בסביבות השעה 11:50, שאז הנאשם נכנס לכיכר "די מהר" ומבלי להסתכל לצד שמאל. השוטר כבר היה בתוך הכיכר, ונסע במקביל למכונית וביקש מהנאשם לעצור בצד. לדבריו של השוטר אוחנה, הנאשם השיב לו "בסדר", אך מייד לאחר מכן ביצע פניית פרסה והחל להימלט מהמקום.

בעדותו הוסיף השוטר אוחנה ותאר את המסלול בו נסע הנאשם, כשהשוטר אוחנה רודף אחריו, ומסלול זה סומן על ידו במוצג ת/1.

11. מלבד תיאור מסלול המרדף, מסר השוטר אוחנה בעדותו, כי מספר פעמים סימן וקרא לנאשם לעצור, ועוד מסר, כי ב"כיכר העירייה" נסע הנאשם נגד כיוון התנועה, וכך גם לאחר מכן ב"כיכר קרן היסוד". עוד מסר השוטר אוחנה, כי בשלב מסוים, כאשר השוטר נסע במקביל למכונית, "הרכב עושה זיגזג כדי או להפיל אותי או לנסות לברוח" (עמ' 10 לפרוטוקול, שורה 27). בנוסף לכך מסר השוטר אוחנה, כי במהלך המרדף, הנאשם לא נתן זכות קדימה להולכי רגל במעבר חציה, ובצומת הרחובות "הזית" ו"זלמן שזר", אנשים התחילו לחצות את הכביש במעבר החציה, אך חזרו על עקבותיהם (עמ' 12 לפרוטוקול, שורה 5). כמו כן מסר השוטר אוחנה, שהנאשם עקף שני כלי רכב כאשר הדרך אינה פנויה, ואף עלה על המדרכה "כנראה כתוצאה מהמהירות בה הגיע לצומת" (עמ' 11 לפרוטוקול, שורה 6).

12. המרדף אחרי המכונית הנהוגה על ידי הנאשם הסתיים ברח' זלמן שזר, שם הנאשם עצר את המכונית, יצא ממנה וברח. מהמכונית יצא בישורין, שקון בפני השוטר אוחנה על כך שהנאשם "הרס לו את הרכב".

13. השוטר מרדכי אוחנה נחקר על ידי הסנגור המלומד חקירה נגדית, ולא חזר בו מעדותו הראשית או סתר את דבריו. בסיכומו של דבר, לאחר ששקלתי את עדותו של השוטר מרדכי אוחנה ואת טענותיו של הסנגור המלומד, הנני נותן אמון מלא בעדותו של השוטר אוחנה. להתרשמותי השוטר אוחנה תאר באופן מלא ואובייקטיבי את האירועים שאירעו, מבלי שניסה להעצימם או לתפול על הנאשם אשמות שווא או לנסות לסבכו במעשים שלא בוצעו על ידו.



ד. גרסת הנאשם

14. הנאשם, בעדותו, הודה בכך שלא חידש את רישיון הנהיגה שלו מאז שנת 2005. באשר לאירועים שאירעו ביום בשת 7.3.2015 מסר הנאשם, כי באותו יום בת זוגו (העדה מוריה ליזה עזריאל) הייתה מאושפזת בבית החולים בנהריה, והוא ביקש לבקרה עם שני ילדיהם הקטנים (בני 6 שנים ו- 4 שנים). הנאשם התקשר לאביה של בת זוגו, אך האב לא יכול היה להסיעו לבית החולים, ובדרכו, ברגל, למרכז העיר פגש את בישורין. במכוניתו של בישורין היה תקר, ובישורין ביקש את עזרת הנאשם, והנאשם אכן סייע לו להחליף את הגלגל במכונית.

לאחר החלפת הגלגל, שהחישוק שלו נפגע כתוצאה ממכה חזקה שקיבל, הנאשם ביקש לנהוג במכונית לתחנת דלק קרובה, כדי לתדלק את המכונית, וכן כדי לבדוק האם המכונית סוטה לימין בשעת הנסיעה (עמ' 44 לפרוטוקול, שורה 29). הנאשם אף ביקש מבישורין להסיעו, ביחד עם ילדיו לבית החולים, אך בישורין אמר לו שאין לו ביטוח (עמ' 42 לפרוטוקול, שורות 25 עד 28). יובהר, כי העדר הביטוח נבע מכך, שבישורין הוא "נהג חדש", ועל כן רישיון הנהיגה שלו באותה עת, אסור היה לו להסיע נוסעים.

15. לטענת הנאשם, בדיקת כושר הנסיעה של המכונית נעשה על ידו, משום שהוא רצה לוודא שהמכונית נוסעת כראוי, שכן סיכם עם בישורין, שבישורין יסיע אותו לבית החולים לאחר שהשניים יאספו את ילדי הקטנים של הנאשם, והנאשם לא רצה להעמידם בסכנה במקרה שהמכונית לא הייתה תקינה (עמ' 44 לפרוטוקול, שורות 4 עד 6). לדברי הנאשם, הסיכום עם בישורין היה, שבישורין ינהג את המכונית בדרך לבית החולים (עמ' 43 שורה 2 וכן עמ' 44 שורה 27).

16. גרסת הנאשם, כאילו סיכם עם בישורין, שבישורין יסיע את הנאשם ואת ילדיו לבית החולים, מעוררת ספק רב. בישורין העיד, כי הסכים להסיע את הנאשם לבדו לבית החולים (עמ' 30 לפרוטוקול, שורות 22 - 23), ואולם לאחר שהנאשם אמר לו, כי הוא מבקש לאסוף את ילדיו, אמר לו בישורין שהוא נהג חדש ואסור לו להסיע נוסעים במכונית, וכי הביטוח שיש לו מכסה רק נהג יחיד. בישורין הוסיף, שתגובת הנאשם הייתה, שהוא "פשוט בא והשתלט על האוטו כאילו הרכב שלו. אחרי שהוא הניע את הרכב פשוט לא הייתה לי ברירה ונכנסתי לרכב". בנוסף לכך, בחקירתו הנגדית העיד בישורין (עמ' 31 לפרוטוקול, שורה 20): "אמרתי לו שאין בעיה, אני אקח אותו לבית החולים. הוא לא הסכים, הוא רצה לנהוג, הוא רצה לקחת את הילדים."

גם עדותו של בישורין אינה נקיה מספק, שכן התרשמתי, שהיכרותו של בישורין עם הנאשם היא היכרות הרבה יותר עמוקה מזו שבישורין היה מוכן להודות בה במהלך עדותו. אפשר ובעניין זה חשש בישורין מתגובתה של אמו, שישבה באולם. ואולם, מכיוון שבישורין היה נהג חדש, והיה אסור לו להסיע נוסעים במכוניתו, אני מקבל את דבריו, כי אמר לנאשם שלא יוכל להסיע אותו ואת ילדיו לבית החולים בנהריה,



והנאשם למעשה השתלט לו על המכונית.

להשלמת התמונה בנקודה זו אציין, כי לאחר שהנאשם נטש את מכוניתו של בישורין וברח, הלך הנאשם לביתו, שם שתה ווודקה, ולאחר מכן לקח את ילדיו והם נסעו לבית החולים בנהריה במונית מיוחדת "כי היה לנו כסף בבית". באת כוח המאשימה שאלה את הנאשם, מדוע מלכתחילה לא נסע במונית לבית החולים, שאלה שמקבלת משנה תוקף לאור העובדה שבישורין אמר לנאשם, כי לא יוכל להסיעו לבית החולים עם ילדיו, ועל כך השיב הנאשם: "בזמן הזה לא חשבתי" (עמ' 46 לפרוטוקול, שורה 19).

17. בחקירתו הראשית (החל מעמוד 41 לפרוטוקול) הנאשם כמעט ולא התייחס למרדף של השוטר אוחנה אחריו. רק לקראת סוף עדותו הראשית, התייחס הנאשם למרדף זה, והסביר את המרדף באופן הבא (עמ' 43 לפרוטוקול, שורות 16 עד 18):

"אני פחדתי. אני הבנתי שהוא רוצה לעצור אותי ואני יודע שיש לי בעיה עם הרישיון ופחדתי לעצור כי בזמן הזה רציתי להגיע לבית החולים. הבנתי שאם אני עוצר, אני לא אגיע לאשתי."

בחקירתו הנגדית הוסיף הנאשם ואמר (עמ' 48 לפרוטוקול, שורה 48):

".... נכון שרציתי לברוח, לא רציתי שיתפסו אותי."

הנאשם אף אישר, שבישורין, שישב לידו, ביקש ממנו לעצור, וכך העיד הנאשם (עמ' 49 לפרוטוקול, שורות 2 עד 5):

".... הוא אמר לי שנעצור, אמרתי לו שאם נעצור אני אסתבך עם המשטרה. ... אמרתי לו שיש לי בעיה, שאין לי רישיון."

לדברים אלה יש להוסיף את דברי הנאשם בהודעתו ת/4 (עמ' 2 שטרה 19 - "ואז התחלתי לברוח"), וכן את הודאתו, שבישורין ביקש ממנו לעצור את המכונית, אך הנאשם סרב לעשות כן (שם, עמ' 3 שורה 46, וכן הודעתו ת/18, עמ' 2 שורה 22).

18. בחקירתו הנגדית נשאל הנאשם על אירועי המרדף שהתפתח. מעדותו עולה, שכבר בתחילת המרדף, הבין הנאשם כי רוכב הקטנוע הוא שוטר ("כשהוא עשה רק פנייה בכיכר ראיתי שכתוב משטרה ואת המנורה הכחולה", עמ' 47 לפרוטוקול, שורה 28).



לטענת הנאשם הוא נסע במהירות שאינה עולה על 40 - 50 קמ"ש, ולטענתו, אין אמת בעדותו של השוטר אוחנה, כי סיכן הולכי רגל שהחלו לחצות את הכביש במעבר החציה. לדברי הנאשם, אם היה רואה הולכי רגל שמבקשים לחצות את הכביש במעבר חציה, היה עוצר (עמ' 51 לפרוטוקול, שורה 3). הנאשם אף הכחיש, כי עלה על המדרכה, אם כי הכחשתו נעשתה בחצי פה ("יכול להיות שעליתי כמעט, אולי 2 ס"מ, אבל לא עליתי ממש" - עמ' 51 לפרוטוקול, שורה 11).

הנאשם אף מכחיש כי גרם נזק למכוניתו של בישורין במהלך המרדף. ואולם, הכחשה זו אינה יכולה לעמוד, לפחות לא בכל הנוגע לנזק שנגרם לחלקה התחתון של המכונית, שכן הנאשם העיד (בעמ' 52 לפרוטוקול, שורה 1):

"יכול להיות מכה מתחת לאוטו כי קפצתי על במפרים. יכול להיות שעשיתי לו נזק מתחת לאוטו, לא פגעתי בשום מקום. אין שום שריטה באוטו שאני עשיתי."

את העבירות שבוצעו על ידו במהלך המרדף, סיכם הנאשם באופן הבא (עמ' 52 לפרוטוקול, שורה 7):

"עשיתי עבירות של תעבורה פשוטות. אפוא שהיה צריך לנסוע 40 נסעתי 45 - 50, אולי נסעתי נגד כיוון התנועה בכיכר. זה כן."

19. לעומת תיאוריו הממעיטים של הנאשם, תיאר בישורין את המרדף באופן הבא (בעמ' 31 לפרוטוקול, שורות 2 עד 5):

"היה מרדף. הוא התחיל להסתובב עם האוטו בעיר. אני ביקשתי לעצור. רצית להרים בלם יד אבל לא ידעתי איך האוטו יגיב. הוא עשה סיבוב, חתך כיכר במקום שאסור והרכב קיבל מכה כלשהי בצד. שמעתי רעשים מוזרים ברכב, הרכב רעד ונסע בזיגזגים. הגענו למצב שהוא החנה את הרכב ליד הבית שלו, הוציא את המפתח מהסוויטש וברח עם המפתח."

בהתייחס לאפשרות שהנאשם סיכן אנשים בדרך, העיד בישורין (בעמ' 32 לפרוטוקול, שורה 1):

"הוא סיכן אנשים וסיכן אותי. לא ידעתי מה לעשות. אני ביקשתי ממנו שיעצור את הרכב, כי אני מרגיש שהרכב חוטף מכות ונהרס. אמרתי לו שיעצור את הרכב, בבקשה, התחננתי כמה פעמים, זה לא עזר."

ובהמשך:



"ראיתי שהוא חתך כיכר בכיוון הנגדי שלו. חוץ מזה זהו, ביקשתי ממנו שיעצור את הרכב, הוא התחיל לנסוע במהירות והורדתי את הראש למטה, לא הרגשתי טוב עם עצמי, פחדתי. ... הרגשתי שהאוטו נוסע מצד לצד היו רעשים מוזרים, קפיצות גבושיות, קפיצה של 60 קמ"ש שהרכב עף ומקבל מכות מלמטה."

בישורין מסר בחקירתו, כי לא ראה הולכי רגל במהלך הנסיעה, אך מסר כי הוריד את ראשו "כשהוא התחיל ממש להשתולל". אם בישורין הוריד את ראשו, משום שפחד מהאופן הפראי בו הנאשם נהג את המכונית, וכל דאגתו ותשומת לבו הייתה למכות שהמכונית סופגת במהלך הנסיעה, אין פלא של ראה הולכי רגל.

מכל מקום, ברור מעדותו של בישורין, שהנאשם נהג במכוניתו בפראות רבה, תוך ביצוע עבירות תנועה שונות, ותוך גרימת נזק למכונית עצמה.

20. כאמור, קבעתי לעצמי לבחון את עדותו של בישורין בזהירות, משום שהתרשמתי, שלא אמר אמת בכל הנוגע להיכרותו המוקדמת עם הנאשם (היכרות שגם הנאשם הכחיש אותה בהודעתו הראשונה במשטרה - מוצג ת/4). ואולם, לאחר ששקלתי את עדותו של בישורין, בה תיאר את נהיגתו של הנאשם ואת מהלך המרדף, הנני מקבל את עדותו, המתיישבת למעשה עם עדותו של השוטר מרדכי אוחנה.

אזכיר, כי בתשובת הנאשם לכתב האישום, טען הסנגור המלומד, שבישורין היה זה שלחץ על הנאשם להימלט מהמשטרה, כיוון שחשש שיחקרו אותו על תאונה שכביכול אירעה לו ערב קודם לכן או בשל מעורבותו בעבירות הנוגעות לסמים מסוכנים (וראו: עמ' 5 לפרוטוקול, שורה 27 ואילך). מתברר, גם מעדות הנאשם עצמו, שדברים אלה מופרכים לחלוטין, שהרי אף הנאשם עצמו מודה בעדותו, שבישורין ביקש ממנו לעצור את המכונית, אך הנאשם היה זה שסרב לעשות כן, משום שחשש שיעצר.

21. עדותו של השוטר אוחנה היא העדות המרכזית לחובת הנאשם, וכבר קבעתי לגביה כי היא עדות אמינה, המתארת באופן אמיתי ואמין את המרדף שהתנהל אחרי הנאשם. עדותו של בישורין בהחלט תומכת בעדות זאת, ומשתלבת עמה. לעומת זאת, עדותו של הנאשם אינה אמינה בעיני. הנאשם הודה כי ידע שרוכב הקטנוע הרודף אחריו הוא שוטר, וידע שאם יעצור את המכונית, הוא יעצר משום שנהג ללא רישיון נהיגה. הנאשם החליט לברוח מהשוטר, ועשה כל שביכולתו להוציא מטרה זו אל הפועל, משום שרצה לבקר באותו יום את בת זוגו, שהייתה מאושפזת בבית החולים. אינני מקבל את ניסיונו של הנאשם להמעיס בחומרת העבירות שבוצעו על ידו, כאילו ביצע עבירות תעבורה פשוטות. הנני קובע, כי במהלך המרדף, ביצע הנאשם שורה של עבירות תעבורה, כמתואר בכתב האישום, וכמוכח בעדותו של השוטר מרדכי אוחנה.



ה. מחדלי חקירה

22. הנאשם טען, כי חוקרי המשטרה לא בצעו עבודתם כראוי, ובחקירת האירועים נפלו מחדלים שונים, הפוגעים בהגנתו של הנאשם. מחדלי החקירה עליהם הצביע הסנגור המלומד, היו המחדלים הבאים:

(א) המשטרה לא בדקה את מכוניתו של בישורין, אשר נתפסה על ידה, ושחררה מבלי שנבדק מצבה הטכני.

(ב) חוקרי המשטרה לא בדקו את מצלמות האבטחה שהותקנו על ידי עיריית מעלות לאורך נתיב המרדף, וכך נמנע מהנאשם להראות, שהוא לא סיכן אנשים אחרים במהלך המרדף.

(ג) חוקרי המשטרה לא עשו כל ניסיון לאתר את הולכי הרגל, שלפי עדות השוטר אוחנה, ניסו לחצות את הכביש וחזרו לאחור.

להלן אדון בטענות אלה, אחת לאחת.

23. מצבה המכני של המכונית:

הסנגור המלומד טען, כי מכיוון שחוקרי המשטרה החזירו את המכונית לבעליה, מבלי לבדוק את מצבה המכני, נמנע מהנאשם להוכיח, שמצבה המכני של המכונית לא היה תקין. לטענת הנאשם, המכונית הייתה מעורבת בתאונה ערב קודם לכן, ולא יכלה לנסוע במהירות גבוהה, כפי שנטען בכתב האישום על סמך עדותו של השוטר אוחנה.

עם כל הכבוד, לא מצאתי שנפל מחדל הפוגע בהגנת הנאשם. גם אם המכונית לא הייתה תקינה, כדברי הנאשם, ולא יכלה לנסוע במהירות גבוהה, הרי ברור מעדות הנאשם, כי הוא ברח מהשוטר מרדכי אוחנה, משום שידע שאם יעצור, ויתברר שהוא נוהג במכונית ללא רישיון, הוא יעצר ולא יוכל לבקר את בת זוגו בבית החולים. גם אם המכונית לא הייתה תקינה, הרי עובדה היא, שהתנהל אחריה מרדף, שהסתיים רק כאשר הנאשם עצר את המכונית, ונטש אותה. אין זה סביר להניח, שהמרדף, כפי שתואר על ידי השוטר אוחנה, יתנהל במהירות קטנה. סביר יותר להניח, שהנאשם, ברצותו לברוח מהשוטר אוחנה, נהג במהירות גדולה, ולמצער, במהירות לא סבירה בהתחשב בתנאי הדרך. עובדה היא, שהמהירות בה נסע הנאשם, הטילה פחד על בישורין, שישב לצד הנאשם.

על כן, הנני סבור, שהמאשימה עמדה בנטל ההוכחה, והוכיחה שהנאשם נהג במכונית במהירות שאינה



תואמת אצת תנאי הדרך.

24. איתור הולכי הרגל:

לטענת הסנגור המלומד, לא נעשה מאמץ לאתר את הולכי הרגל, שלטענת השוטר מרדכי אוחנה, הנאשם סיכן אותם בעת שניסו לחצות את מסלול המרדף בשתי הזדמנויות. לטענת הסנגור המלומד, בכך נמנע מהנאשם להוכיח את טענתו, כי הוא לא סיכן הולכי רגל כלשהם.

עם כל הכבוד, אין אני מקבל את הטענה. למעשה מבקש הסנגור המלומד, שחוקרי המשטרה יפנו לכל תושבי העיר מעלות, ולמצער לאלה שעשויים להסתובב ביום שבת לאורך מסלול המרדף, משום שהם הולכים לבית הכנסת או יוצאים ממנו, ויחקרו אותם, האם הם היו עדים למרדף, והאם ניסו לחצות את הכביש בשעה שהמרדף התנהל בקרבה אליהם.

דרישת הסנגור אינה מעשית, ואין להלין על חוקרי המשטרה שלא פעלו כעצתו של הסנגור.

25. בדיקת מצלמות האבטחה:

הסנגור המלומד טען, כי חוקרי המשטרה לא טרחו לבדוק את מצלמות האבטחה המותקנות לאורך מסלול המרדף, ואם היו בודקים אותן, היה מתברר שהנאשם לא סיכן איש במהלך המרדף. גם בעניין זה נפגעה, לשיטת הסנגור, הגנתו של הנאשם.

על מנת לברר נקודה זו, דחיתי בתאריך 4.6.2015 את המשך המשפט, כדי לאפשר לסנגור לזמן עובד עיריית מעלות למסור עדות. בתאריך 23.6.2015 התייצב לדיון מר משה ביטון, המשמש כמנהל המוקד העירוני במעלות. מר ביטון העיד כי הוא יודע היכן מותקנות מצלמות האבטחה המשמשות את העיריה, ועל גבי התרשים ת/1 סימן את מיקומן (בדיו ירוק). מתברר, כי בצומת הכניסה לעיר, לא רחוק מהמקום בו החל המרדף, מותקנות שתי מצלמות. מצלמה נוספת מותקנת בבניין העיריה, ולדברי מר ביטון, היא אינה קולטת את הנעשה בכביש, אלא באופן מוגבל ביותר.

הנה מתברר, שאם נפל מחדל חקירה, הרי מחדל זה תוקן, ולמעשה, מעדותו של מר ביטון עולה, שאין מצלמות אבטחה לאורך מסלול המרדף, היכולות לסייע להגנתו של הנאשם.

26. סופו של דבר הוא, שאני דוחה את טענת הנאשם, כי נפלו מחדלי חקירה, הפוגעים בהגנתו.

ו. עבירת סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תחבורה

27. העבירה שגרמה להגשת כתב האישום לבית משפט זה, היא עבירת סיכון חיי אדם במזיד, בנתיב תחבורה, עבירה לפי סעיף 332(2) לחוק העונשין. סעיף זה קובע כדלקמן:

"העושה אחת מאלה, בכוונה לפגוע בנוסע בנתיב תחבורה או כלי תחבורה או לסכן את בטיחותו, דינו - מאסר עשרים שנים:

(1)

(2) מטפל בנתיב תחבורה או כלי תחבורה או בכל דבר שעליהם או בקרבתם בדרך שיש בה

כדי לפגוע בשימוש החופשי והבטוח של נתיב התחבורה או כלי התחבורה או בבטיחותו

של נוסע כאמור או כדי לסכן את השימוש או הבטיחות האמורים;

(3)"

לכאורה, כלפי אדם שנוהג בכלי רכב אין מקום לעשות שימוש בהוראת חוק זו, שהרי אדם הנוהג בכלי רכב ממילא כפוף להוראות פקודת התעבורה והתקנות שהותקנו מכוחה, וככל שהוא מבצע עבירות במהלך נהיגתו, ניתן להעמידו לדין בגין עבירות התעבורה שביצע. עם זאת, כאשר מדובר בנהג, הבורח מהמשטרה ותוך כדי כך הוא מבצע שורה של עבירות, תוך סיכון חייהם של מי שמשתמשים בדרך, בין כנהגים ובין כהולכי רגל, יש מקום לדרוש ממנו ליתן את הדין לפי הוראת סעיף 332(2) לחוק העונשין (וראו: ע"פ 2410/04 **מדינת ישראל נ' אבולקיעאן** (פורסם במאגר "נבו" - (2004); ע"פ 3383/05 **אנואר נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגר "נבו" - (2005)).

28. ככל שהדברים אמורים ביסוד העובדתי הדרוש להרשעת הנאשם בעבירה לפי סעיף 332(2) לחוק העונשין, הנני סבור שהיסוד העובדתי התקיים. על נהיגתו הפראית והמסוכנת של הנאשם העידו השוטרים אוחנה ובישורין עצמו, וחיזוק נוסף לכך נמצא בעובדה, שבעת שהמכונית עברה מעל גבשושיות (דמתקראות - "במפרים"), המכונית קיבלה מכה בחלקה התחתון.

הנאשם נהג במכוניתו פרק זמן לא מבוטל, נהיגה פראית ומסוכנת, ותוך כדי נהיגתו ביצע רצף של עבירות תעבורה, שבחלקן אף הודה. במהלך המרדף שהתקיים אחריו סיכן הנאשם את חייהם של נהגים אחרים ושל הולכי רגל, לרבות סיכון חייו של בישורין עצמו, שישב לידו במכונית והעיד על עצמו כי פחד, וביקש מהנאשם ("התחננתי" כלשונו) לעצור את המכונית.

29. הרשעה בעבירה לפי סעיף 332(2) לחוק העונשין, כרוכה בהוכחת יסוד נפשי מיוחד. לעניין זה נקבע בע"פ 217/04 **אלקורעאן נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגר "נבו" - (2005), כי העבירה מסתפקת בשאיפה של מבצע העבירה, כי תסוכן בטיחותו של אדם המשתמש בדרך, ולא נדרשת פגיעה בפועל באותו אדם. עם זאת, כאשר מדובר בנהג שלא שאף לסכן בטיחותו של אדם אחר, יש לבחון האם מתקיימת אצלו רמה



קרובה לוודאות לאפשרות התרחשות הסיכון. לעניין זה נקבע (בסעיף 10 לפסק הדין, מפי כב' הנשיא א' ברק):

"האם כלל הצפיות חל על עבירה של סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה? שאלה זו הושארה בעבר בצריך עיון (בש"פ 6792/97 חסון נ' מדינת ישראל (לא פורסם)). דעתי היא שיש להשיב לשאלה זו בחיוב. מתקיימת שקילות מוסרית בין מי שביקש להשיג את היעד המוגדר בעבירה, פגיעה בנוסע נתיב תחבורה או כלי תחבורה או סיכון בטיחותו, לבין מי שראה מראש את השגתו של יעד כזה כאפשרות קרובה לוודאי. מסקנה זו נובעת מהתכלית שביסוד האיסור בסעיף 2)332 לחוק העונשין, שעניינה בהגנה ושמירה על חייהם של המשתמשים בדרך."

בהתייחס לנאשם שלפני, הנני קובע, כי "כלל הצפיות" מתקיים לגביו. השוטר אוחנה תאר, שבשני מקרים הנאשם נסע נגד כיוון התנועה, במקרה אחד עקף בדרך לא פנויה, ובשני מקרים אחרים סיכן הולכי רגל, שביקשו לחצות את הכביש במעבר חציה. נהיגתו הפראית של הנאשם, כדי להימלט מהשוטר אוחנה, כפי שתוארה על ידי השוטר אוחנה, תוך סיכון משתמשים אחרים בכביש והתעלמות מבקשותיו של בישורין לעצור, ותוך כדי גרימת נזק למכונית, מביאה אותי למסקנה, שהנאשם היה ער לכך, שקיימת אפשרות קרובה לוודאי שהוא מסכן את המשתמשים בכביש. על כן, התקיים בנאשם היסוד הנפשי הדרוש להרשעתו בעבירה לפי סעיף 2)332 לחוק העונשין.

30. לפיכך, הנני קובע כי התקיימו בנאשם היסודות הדרושים להרשעתו בעבירה של סיכון חיי אדם במזיד, בנתיב תחבורה, עבירה לפי סעיף 2)33 לחוק העונשין.

ז. העבירות הנוספות שבכתב האישום

31. **נהיגה ללא רישיון נהיגה, ונהיגה בזמן פסילה:**

(א) בכתב האישום מואשם הנאשם בנהיגת המכונית מבלי שהיה לו רישיון נהיגה, ואין חולקים שמאז שנת 2005, הנאשם לא חידש את רישיון הנהיגה שלו. כמו כן מואשם הנאשם בנהיגה בזמן פסילה, וזאת לאחר שבתאריך 10.9.2013 נדון, בנוכחותו, לפסילת רישיון הנהיגה שלו למשך 12 חודשים, וזאת במצטבר לכל עונש פסילת רישיון אחר. לטענת באת כוח המאשימה, הנאשם לא הפקיד את רישיון הנהיגה שלו, ואף לא הפקיד תצהיר חלף רישיון הנהיגה, ועל כן תקופת הפסילה טרם החלה להימנות.

(ב) לכאורה היה על הנאשם להפקיד את רישיונו שפקע (תקנה 557(א) לתקנות התעבורה), אך כעולה



מרשימת ההליכים בהם נפסל הנאשם מלנהוג (מוצג ת/26), היה על הנאשם להפקיד את רישיונו כבר ב- 8 (שמונה) הזדמנויות קודמות, החל מתאריך 15.2.2005. דרישת המאשימה, כי עונש הפסילה שהוטל על הנאשם בתאריך 11.9.2013 יתחיל להימנות רק אם וכאשר הנאשם יפקיד את רישיון הנהיגה שלו, שפקע בשנת 2005, ולא הופקד במשך שמונה הזדמנויות קודמות, יש בה מידה לא מבוטלת של התעמרות בנאשם. על כן, בנסיבות העניין, יש מקום למנות את עונש הפסילה, שהוטל על הנאשם, החל מתאריך 11.9.2013. הפועל היוצא מכך הוא, שבמועד האירועים שהביאו לכתב האישום שלפני, הנאשם לא נהג בזמן פסילה.

(ג) עם זאת, אין מחלוקת, והנאשם אף הודה בכך, כי נהג במכוניתו של בישורין מבלי שהיה לו רישיון נהיגה. על כן, הנני מרשיע את הנאשם בעבירה של נהיגת כלי רכב מנועי, מבלי שהיה לו רישיון נהיגה בר תוקף, עבירה לפי סעיפים 12(א) ו- 62(1) לפקודת התעבורה.

32. גרימת נזק לרכוש:

על יסוד הראיות שלפני, הנני קובע, כי הנאשם, בנהיגתו הפרועה גרם נזק למכוניתו של בישורין. אף הנאשם, בחקירתו הנגדית, הודה בכך, שבעקבות המעבר על הגבשושיות בכביש, מכוניתו של בישורין ניזוקה בחלקה התחתון.

על כן, הנני מרשיע את הנאשם בעבירה של גרימת נזק לרכוש, לפי תקנה 21 לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961.

33. נהיגה במהירות שאינה סבירה:

באת כוח המאשימה מבקשת כי הנאשם יורשע בעבירה של נהיגה במהירות שאינה סבירה בהתחשב בתנאי הדרך.

הוכח שהנאשם נהג באופן פרוע במהלך המרדף, אך אין ראיות על המהירות בה נהג. עם זאת, מעצם העובדה שהנאשם ניסה להימלט מהשוטר אוחנה, מתבקש שהוא נסע במהירות העולה על המהירות הסבירה בהתחשב בתנאי הדרך. מכל מקום, אפילו אניח שאכן הנאשם נהג במכונית במהירות בלתי סבירה בהתחשב בתנאי הדרך, הרי שעבירה זו נבלעת בעבירה הכללית של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה. נהיגת המכונית במהירות שאינה סבירה, היא חלק מרצף הפעולות והעבירות שהנאשם ביצע לאורך המרדף, ואשר בעטיין הוא הורשע על ידי בביצוע עבירה לפי סעיף 332(2) לחוק העונשין. עתה, אם ארשיעו בעבירת המהירות, כי אז יוצא שהוא מורשע פעמיים בגין אותו מעשה.



על כן, אין לדעתי מקום להרשיע את הנאשם בעבירה זו, שכן בכך יש כפל הרשעה.

34. עקיפה בדרך שאינה פנויה:

הדברים שקבעתי לעיל, בנוגע לעבירת הנהיגה במהירות שאינה סבירה בהתחשב בתנאי הדרך, חלים גם על עבירת העקיפה בדרך לא פנויה.

35. נסיעה נגד כיוון התנועה:

הדברים שקבעתי לעיל, בנוגע לעבירת הנהיגה במהירות שאינה סבירה בהתחשב בתנאי הדרך, חלים גם על עבירת הנסיעה נגד כיוון התנועה.

36. נסיעה על המדרכה או על שולי הדרך:

הדברים שקבעתי לעיל, בנוגע לעבירת הנהיגה במהירות שאינה סבירה בהתחשב בתנאי הדרך, חלים גם על עבירת הנסיעה על המדרכה או על שולי הדרך.

37. אי מתן זכות קדימה להולכי רגל במעבר החציה:

הדברים שקבעתי לעיל, בנוגע לעבירת הנהיגה במהירות שאינה סבירה בהתחשב בתנאי הדרך, חלים גם על עבירת אי מתן זכות קדימה להולכי רגל במעבר החציה.

38. הפרעה לשוטרי בעת מילוי תפקידו:

הנאשם הודה בביצוע עבירה זו, ולפיכך הנני מרשיע אותו בביצועה.



ח. סיכום

39. אשר על כל האמור לעיל, הנני מרשיע את הנאשם בביצוע העבירות הבאות:

- (א) סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תחבורה, עבירה לפי סעיף 332(2) לחוק העונשין;
- (ב) נהיגת רכב מנועי, מבלי שהיה ביד הנאשם רישיון נהיגה בר תוקף, עבירה לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה וסעיף 62(1) לתקנות התעבורה;
- (ג) הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 275 לחוק העונשין;
- (ד) גרימת נזק לרכוש, עבירה לפי תקנה 21 לתקנות התעבורה, וסעיפים 62, 68 ו- 38(2) לפקודת התעבורה;

ניתן היום, י"ט בתמוז, תשע"ה, 6.7.2015, והודע בפומבי.

י' כהן, שופט
סגן נשיא